

Alon Gal (Andrei Weiss) n. 1938 , povesteste:

Războiul a ajuns și la Timișoara, dar cele câteva bombardamente izolate au fost pentru mine ca o aventură. În nopțile când era alarmă, tata și un vecin de-al nostru mă puneau într-o pătură și mă duceau într-un adăpost săpat în grădina casei, căci nu aveam pivniță. Eu mă trezeam în pătură, în groapa aceea și îmi imaginam că sunt într-o poveste captivantă. După 23 august 1944, când germanii erau în retragere, controlul asupra Timișoarei a trecut de vreo două ori de la ruși la germani și înapoi. În perioada asta noi ne-am refugiat, ceea ce pentru mine a fost un fel de vilegiatură. Asta este una din amintirile care mi s-au întipărit adânc în memorie. Dimineața am ieșit cu două valize la bulevardul Take Ionescu care era aproape de strada noastră, strada Semenici. Am oprit o căruță țărănească cu care am ajuns la Topolovăț, la Recaș, în tot felul de sate, prima ocazie pentru mine să văd un sat. Era în '44, în septembrie, după ce România s-a alăturat Armatei Roșii. Am dormit într-un hambar în care se usca tutun și am văzut animale de fermă.

Și asta a fost pentru mine o aventură. De două ori ne-am refugiat așa, o dată într-un tren care a fost mitraliat de nemți din avion, însă nimeni nu a fost rănit. Am auzit doar gloanțele pocnind pe acoperișul vagoanelor și atunci trenul s-a oprit și am cumpărat lubeniță de la țărani și am mâncat. (râde) Toate acestea au fost pentru mine vacanțe, așa că am numai memorii plăcute din război. Țin minte când a fost proclamată pacea și am auzit sirena fabricii, fabrica ILSA era nu departe de casa noastră, iar mama mi-a explicat că de acum o să fie pace. Eu nu știam ce e pacea, atunci mama mi-a explicat că nu o să mai fie alarme și o să fie mult mai bine, totul o să fie mai bine. Eu nu prea înțelegeam ce poate fi mai bine decât cum a fost...

(Fragmente din volumul în pregătire *Destine evreiești în Timișoara din anii 1930 până azi*, de Getta Neumann și Smaranda Vultur)